

Nedělní počasí teda rozhodně nebylo úplně výletní.

A protože čoklidi měli den před tím dostatek prostoru se vylítat a pěkně si tak polehávali dopoledne jako my, navrhla jsem, že výlet nebude a já si nejdřív půjdu ven s Tali, tak jako volno-cvičebně, nic velkého a pak si vezmu Rumíčka a buď půjdeme spolu na Filajku a neboooo, kdyby se k nám přidala Ajdička, vyrazíme někam s Ajdičkou a její paničkou.

Ta nebyla proti, takže jsme se dohodly, že se sejdem odpoledne na Cibuli. Udála jsem rychle oběd, šupla do trouby Amerikánskyje kartofly, nakázala Brtníkoj je pohlídat a vypadly jsme s Taliprtkou. Na vodítku. Protože jednak venku fučel vítr a to u ní nikdy nevěstí nic dobrého, a druhak vzhledem k tomu, co bylo, to teď ani nehodlám měnit. Jen jsme vystrčily čumák z baráku, hůůůž sem litovala, co jsem si to vymyslela za bejkárnu. V takovýmdle počasí si naordinovat to, že nejdřív jeden pes a pak druhý, no to může jen magor. Inu co, tak jdem. Procouraly jsme to tam u nás a vítr nám dával dost do těla. Tali furt vlály uši a vypadala jak pes Pluto od pana Disneye ☐ :D.

Chvilku jsme se taky věnovali rádoby cvičení, ale v tomhle počasí to s ní moc k ničemu není. Je jak kůň. Jak je vítr, tak je splašilá. Tož jsme to pak otočily a šly domů. Byla i viditelně ráda. A to ještě netůchala, že s ní pak ještě i páník vyrazí. A do polí.

To my si s Rumíčkem po obědě vyrazili na tramvaj a do civilizace. Nebyl by Rumíček Rumíčkem, aby si v tramvaji něco nebrouknul. To už je taková jeho tradice. Dojeli jsme na Cibuli a v parku u rybníka už nás čekala Ajdulína. Kdyby vona tůůůšila, jak se na ní Rumouš těšiiiiil. Jak hlavičkou kroutil, když jsem mu říkala, že pojedeme za Ajdičkou. A jak u dveří pak stepoval, kdy uuuž?!! ☐ Letěl k ní, jak kdyby se sto let snad neviděli ☐ . Uvítání proběhlo jako vždycky. Náraz tělo na tělo a spousta hluku a tyjátr ve stylu “Zabijutěěě-nee, jázabijutebééé” . Standardka, která jen kolemjdoucí vždycky trošánek poděsí.

Proběhly uvítací kolečka a pak už jsme šli. A já vytáhla z kapsy balonky. Prosíravě jsem vzala dva, aby ani jeden nebyl škodnej. Leč po část procházky jsem ten jeden měla schovanej. Ajdulína zájem o balonek měla, Rumíček taky měl zájem..... ale ne tak jako o balonek, ale o Ajdu samotnou. Pranic mu nevadilo, že jest to dáma kastrovaná, navíc léta kastrovaná a není to pro něj vůbec nic nového. Leč.... když se viděli tuhle a Tali hárala, pojal tak nějak myšlenku, že když ne s Tali, tak tady s Ajdulínou, kde navíc nehrozí placení alimentůch, by

to přece mohlo jít! Ha!! Výbornej nápad, ne?

Ovšem byl a je taky jedinej, komu to jako výbornej nápad připadá. Ani Ajda, ani já s ním tak nějak úplně nesouhlasíme. A podle toho jsme se k tomu obě shodně postavily. Já teda nevytahovala žoubky žahnutý naholu, to ne, ale hulákaly jsme na něj obě. A zatímco z Ajdulíny si dělal tak leda dobrej den a moc jí to nežral, tak se mnou si to nedovolil. Ale pochopitelně tooouha byla veliká, to je jasný, takže občas ho to přemohlo a bylo nutno mu to připomenout. ☐ Pak jsem taky ale nechala Ajdu, ať se brání sama, protože jak říkala panička, ona to moc neumí, respektive jí to právě nikdo moc nežere, že tu obranu myslí doopravdy a vážně. A tím pádem ti psi, co jí znají si z ní dělají dobrej den, právě tak jako Rumíček. A tady u nás nehrozilo žádný vyhrocení situace a tak jsem taky nechávala volný pole působnosti jí, aby si sama taky řekla, že žádný takový. Což se nakonec i podařilo a tak už toho pak to pometlo zrzavý nechalo a lítali shodně za balonkama oba. Jednu chvíli jsme měli dokonce balonky tři, protože já našla ještě jeden tenisák. Abychom recipročně ztratili ten náš ☐ . Tudíž nula od nuly pojde, že.

A když už bylo dost balonkování došlo konečně taky na pořádný psí řádění. Sex byl zapomenut, balonky byly zapomenuty a ti dva lítali prostorem jak pomatený. Řezali zatáčky a když se dopadli navzájem, řezali do sebe. A my pomalu nestíhaly uskakovat. Hrozně ráda se dívám na tohle psí řádění, to se prostě nikdy nemůže ochodit. Vždycky se hrozně bavím těma gezichtama, co u toho ti psi dělají ☐ . Prošli jsme celou Cibuli skrz a najednou koukáme, že ono huž se pomalu začne stmívat. Ten čas prostě hrozně letí, přišly jsme ve dvě a najednou je půl pátý.

Noo jo, tak to abychom už taky zamířili domů. Došli jsme na zastávku a tam už jsme se pak rozdělili. My si museli chvíli na tu tramvaj počkat a musím říct, že v tom větru to teda bylo něco. V lesoparku bylo rozhodně mnohem líp. I na Rumíčkově bylo vidět, že mu je nepohodlně. Taky tím pádem chvíli držel kušnu, když jsme nastoupili do tramvaje. Musel rozmrznout ☐ . Ovšem na produkci potom dojít muselo, to je jasný, to si ujít nenechá. Zvlášť, když kousek od něj sedí vlídná paní a mile na něj hledí. To prostě musel, bez toho by myslím v noci asi ani nespál. Jasně, že jí rozesmál, on to moc dobře ví, na koho se zaměřit a komu věnovat pozornost. Komediant je to.

V tramvaji se nahřál a tak, když jsme vystoupili, lítal by ještě kolem hřiště, kolem zábradlí,

laviček..... pako. Já ovšem byla dost vymrzlá, takže měl tak trochu smůlu. Aby mu to nebylo úplně líto, tak jo, jasně, kolem zábradlí jsme si to oběhli. Já se nechala přepadnout a zardousit a poté vypálila rovnou dom. Aby ho náhodou nenapadlo vymyslet ještě nějakou další zábavičku. Doma jsem mu udělala teplou syrovátku, sobě čaj s ovocem a šla se válet za Brtníkem na gauč.